

عنوان مقاله:

تشبیه ناهمساز، یک ویژگی سبکی در سروده های سید حسن حسینی و قیصر امین پور

محل انتشار:

مجله مطالعات زبانی و بلاغی، دوره 12، شماره 25 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

Sayyed Ahmad Parsa - استاد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه کردستان

Behnam Bastami - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه کردستان (نویسنده مسئول)

خلاصه مقاله:

شعر دهه شصت به دلیل شرایط سیاسی- اجتماعی، به ویژه جنگ، از ویژگی های خاصی برخوردار است. این شعر از یک سو انعکاس ددمنشی های دشمن بعثی و از سوی دیگر، آئینه از خودگذشتگی و پایداری فرزندان این سرزمین در نبردی نابرابر است. تکیه فراوان پژوهشگران بر شعر پایداری در این دوره، گاه موجب به حاشیه رانده شدن نوآوری ها و آفرینش های ادبی این سروده ها شده است. پژوهش حاضر با درک این مفهوم، به بررسی گونه ای کمتر شناخته شده از تشبیه با نام «تشبیه ناهمساز» در سروده های سید حسن حسینی و قیصر امین پور می پردازد و آن را به عنوان یک ویژگی سبکی مورد بررسی قرار می دهد. تشبیه ناهمساز از آمیزش دو تصویر تشبیه و پارادوکس از دو حوزه بیان و بدیع پدید می آید و از حیث ساختار و چگونگی کاربرد، سه دسته است: دسته اول که در آن، مشبه و مشبه به دو پدیده اساسا متناقض اند، دسته دوم که در وجه شبه دچار تناقض و ناهمسازی اند، در دسته سوم مشبه به خود امری پارادوکسی است و این ناهمسازی، کل تشبیه را تحت تاثیر قرار می دهد. نوآوری در تصویر با ساخت شکنی در بافت تشبیه، غافلگیری مخاطب و واداشتن او به کشف زیبایی های نهفته در آن و به چالش کشیدن مرزهای سنتی بلاغت، از ویژگی های این گونه تشبیه به شمار می رود. روش این پژوهش، توصیفی- تحلیلی است و داده ها با استفاده از شیوه تحلیل محتوا بررسی شده اند. نتیجه نشان می دهد گرایش این شاعران به سبک هندی، تناقضات موجود در جامعه، درگیری های ذهنی این شاعران و مواردی از این دست، از عوامل اصلی آفرینش این تشبیهات به شمار می روند.

کلمات کلیدی:

شعر پایداری، ویژگی سبکی، تشبیه ناهمساز، سید حسن حسینی، قیصر امین پور

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2075467>

